

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Derefter gik Jesus til en by, som hedder Nain, og hans disciple og en stor skare gik sammen med ham. Men da han nærmede sig byporten, se, da blev der båret en død ud, som var sin mors eneste søn, og hun var enke; og en stor skare fra byen fulgte med hende. Da Herren så hende, ynkedes han over hende og sagde: »Græd ikke!« Og han gik hen og rørte ved båren. Bærerne stod stille, og han sagde: »Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op!« Da satte den døde sig op og begyndte at tale, og Jesus gav ham til hans mor. Alle blev fyldt af frygt og priste Gud og sagde: »En stor profet er fremstået blandt os, og Gud har besøgt sit folk.« Og det ord om ham nåede ud over hele Judæa og i hele omegnen. Lukasevangeliet 7,11-17

For tiden kan man støde på ordet *longevity*, det engelske begreb for *lang levetid*. *Longevity*. Her forsøger en gruppe mennesker at optimere deres kroppe og omlægge deres livsstil, så de kan leve så længe som overhovedet muligt. Det sker ved at leve i ekstrem afholdenhed fra alkohol, fest og andet fra den usunde hylde, og så ellers føre en tilværelse i laboratorie-agtig kontrol med søvn, væskeindtag, hård fysisk træning, samt test af vitaminer og daglig kontrol af andre, knap så delikate sager fra menneskekroppen. Alt sammen i et panisk univers af endeløse grafer og daglige bilyde.

Der er lavet flere Tv-programmer om *longevity*, og i et af dem spærrer en deltager øjnene op om morgenen og giver sig straks til at undersøge, hvordan han nu kan optimere sin søvn *endnu* mere. Så graferne passer *endnu* bedre og livet således kan fortsætte *endnu* længere. Det sker vel og mærke før han overhovedet har tænkt på morgenkaffen eller set solen stå op på Guds himmel.

Longevity er interessant af flere grunde. Set fra et sundhedsmæssigt synspunkt er det jo glimrende at tale for mådehold, motion, balanceret kost og nattesøvn, men som med så meget andet er der også her slanger i paradiset. Jagten på evig ungdom risikerer at blive et fængsel, og man kan stille sig selv det spørgsmål, om et 10 år længere liv er attraktivt, når de foregående 60 år har fundet sted i et helse-regime af selvpålagt overvågning fra morgen til aften.

Longevity er nemlig ikke ensbetydende med udødelighed, og da slet ikke evigt liv. I stedet risikerer man at blive slemt skuffet, og dermed at blive en slags *død levende*, frem for en *levende død*, som vi andre dødelige jo i sagens natur er. Dødelige, men først og fremmest i live. Der bliver et ekstremt fokus på grafer og kurver - og i vid udstrækning på deltagerens egen navle – for en dag vil livet få en ende – uanset hvor dygtig man med sin *longevity*. Det kan selvfølgelig være at man griner højt af denne primitive tankegang, altså af min tanke om endeligheden om 500 år, men for nuværende lever de færreste af os mere end 105 år. Og det gør endda meget få. Det er med andre ord et sprængfarligt emne - det med det lange liv.

For hvordan skal vi forstå det evige liv og den evige Gud, hvis *longevity* en dag begynder at udfordre selve døden (vi ellers kunne være så sikre på!)? Det ender måske som med babelstårnet, hvor menneskeheden forsøgte at bygge et tårn så højt, at mennesket kunne nå helt op til himlen. Bygmestrene kom vist også godt deropad, men så blev de slået af forvirring. Gud steg ned og forvirrede folk, og pludselig kunne de ikke længere forstå hinanden eller tale samme længere - og så gik byggeriet i stå. Tænk bare på hvor svært det kan være at veksle mellem miles, yards, kilometer, feet og nautiske mil. Man bliver hurtigt forvirret, det blev man dengang, og mon ikke også verden ville blive slået af forvirring, hvis den en dag var fyldt med ekstremt gamle mennesker, med millioner af selvovertvågende 140-årige i spandex, der slæbte sig rundt på gravens rand med bilyde og ekstrem sport på plejehjemmet. På en i forvejen overbefolket klode. For slet ikke at tale om det problem der ville blive for den aktive dødshjælp. Hvad skulle man stille op med en kernesund 140-årig, der pludselig ønskede at dø? En værdig død tales der meget om. Men hvor går grænsen i *longevity*?

Man kan hurtigt blive slået af forvirring! Men så er det på en måde betryggende, at Jesus ikke har lovet os lange og bekymringsfrie liv. Livet er som livet nu engang er.

Det er givet os i lethed, men er ikke fri for tunge problemer og ufremkommeligt terræn.

Til gengæld er skænket det evige liv og syndernes forladelse, ikke ved egen hjælp, men ved Guds. Det er, som vi har hørt det ved dagens to dåb. Emily og Villum er lovet det evige, midt i alt det forgængelige. Til forskel fra *longevity* kan mennesket nemlig ikke opnå noget

evigt ved egen anstrengelse. Tværtimod, kan man sige, for i kristendommen forstås mennesket som noget forgængeligt og til tider frygteligt ufredeligt, der ikke kan særlig på egen hånd. Vi er med et godt, gammelt ord syndere, hvilket *longevity-banden* vist har overset i junglen af biblyde og fyldte petriskåle. Syndere forstået som uperfekte, faldne væsner, men også elskede og fulde af håb.

For ikke at ende i en jammerdal af synd og skam må mennesket nemlig ses i relation til noget andet end sig selv; det er i relation Gud. Det dødelige skal ses i relation til det u-dødelige, det u-perfekte i forhold til det perfekte. Og her forlader vi *longevity*-snakken for en stund og lander ved en byport for 2000 år siden, hvor situationen er en ganske anden, og alvorlig og brutal.

Vi er ved en by, der hedder Nain, og her er Jesus på vej til med sine disciple. Ved Nain møder han en enke, der ikke har udsigt til særlig meget lykke. Hun har mistet alt, sin mand og dermed sin sociale status, og nu er det sidste håb forsvundet, for hun har mistet sin eneste søn. Hun står i den største sorg, der kan overgå en forælder, tabet af et barn. Enken befinder sig på det absolutte, menneskelige nulpunkt – og så kommer Jesus hende så i møde og, som der står, *ynkes over hende*. Sorgen ligefrem skærer i hans indvolde, som det græske ord betyder, og det ord bruges ellers kun i *Lignelsen om den barmhjertige samaritaner* og i *Lignelsen om den fortabte søn*. På de steder, hvor andre menneskers sorg får det til at gøre helt ondt i maven. Jesus ynkes over hende og vækker hendes døde søn til live. Det er Ham, der kommer til hende, og ikke omvendt, som vi ellers tit hører. Han kommer til hende og vækker det døde til live igen. Det døde bliver levende, ikke ved egen kraft, men ved Guds kraft. Og det findes der et smukt og livskraftigt ord for: nemlig opstandelse.

Den opstandelse har fundet sted én gang for alle påskemorgen, da Jesus brød graven. Og det håb har kristendommen siden bekendt sig til, for det har været – og er fortsat - selve evangeliets forudsætning: at døden ikke længere har den samme magt, fordi den har mødt sin overmand. Det rykker ikke ved det faktum, som mange mødre og fædre må trækkes med gennem et liv: At deres barn ikke kommer tilbage. Og hvilken mor har ikke ønsket at kunne

vække sit døde barn til live? Hvem kender vi overhovedet, som har oplevet et mirakel, der ligner det, der overgår enken i Nain?

Søndagens evangelium kan ikke bruges, hvis man gerne vil føre bevis for et eller andet. Desværre. For hvad nytter et bevis mod sorgen? Vi kan ikke bare sige: *derfor, græd ikke!* For det er ikke til at bære for den, der står midt i sorgen. Men evangeliet kan noget andet. Det stiller et spørgsmål, om hvad vi stiller op med den smerte og sorg, som slet ikke kan trøstes? Som man ikke kan optimere sig ud af eller overlade til en graf, men som altid vil følge én. Den sorg, der er alt for stor til at vi kan bære den alene. Og som vi derfor kun kan lægge hos Gud. Sådan er det med visse sorger og smerter her i verden; dem må vi overlade til Gud. Fordi Gud i Jesus ynkes over sorgen og giver os helt ret i, at døden findes og at den er grusom. Derfor opvækker han den døde, fordi Gud er stærkere end døden. Det er det håb, vi er givet, og i sidste ende er overladt til: At døden ikke er vores fjende, men at vi er omgivet af gode magter hele vejen, selv i det værst tænkelige.

Det er en særlig måde at forstå sit liv på. En dristig og håbefuld måde, jeg har svært ved at erstatte med en bedre. For livet varer ikke evigt, heller ikke selv om man går *all in* på *longevity*. Men livet kan godt have evighed i sig, eller en flig af det evige, som det poetisk kaldes. Selv de små og korte liv, de alt for flygtige og tragiske skæbner, enkens søn og alle dem vi har mistet. Alle er de væk, og de kommer ikke tilbage, som de var - det er alt andet end *longevity*. Det er så meget mere, for det er evighed, og håbet om at vi må være en del af Guds evighed. Tænk bare på kærlighedens magt, der trofast viser sig, når vi stadigvæk elsker dem, der ikke er her mere. Det kan ikke rigtig forklares, og det skal det heller ikke. Så vi kalder det kærlighedens magt over døden. Evighedens magt i vores liv.

Og derfor kan vi sige: Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Far, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver en sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen